ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Yıl 4, Sayı 3 (39)

1 Mart 1977

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Halkın ulusal, demokratik cephesi, işbirlikçi burjuvazinin gerici-faşist cephesini altedecektir.

Konferans'ın ışınları

TKP'nin Konferans'ı tarihsel bir nitelik taşır. Bu, partinin savaş yaşamında yeni bir aşama, yeni bir açınımdır. Bu Konferans hem partinin gelişmesine, hem işçi sınıfının, tüm halkımızın yazgısına, kurtuluş savaşına çözümleyici damgasını vuruyor.

Konferans memlekette sınıf savaşlarının sertleştiği, işbirlikçi burjuvazinin ve gerici, faşist karması hükümetin kanla, silâhla, kurşunla ilerici güçlere dolu dizgin saldırdığı bir dönemde toplandı. Jandarma, polis birlikleri, MİT, CIA ajanlarının, Maocuların, komandoların ortalığa ölüm, korku, tedirginlik saldığı ağır bir terör havası içinde parti delegeleri yurdun her köşesinden, bütün TKP örgütlerinden bir araya geldiler.

Böylesi bir hava içinde, böylesi faşist biçimi yöntemlerin baskısı altında, yağdan kıl çeker gibi, gizli, illegal, sayıca yüklü bir forum düzenlemek, hem partinin gücünü, hem örgütsel niteliğini ortaya koyuyor. Konferans'ın oluşturulması süreci, saat gibi işleyen bir plâna dayanıyordu. Bu plân Leninci çelik disiplinle, özveriyle, bilinçlilikle uygulandı. TKP, bu forumda, göğüs kabartacak, yepyeni militan bir kadroyla boy gösterdi. Taptaze, atılgan ve özellikle son yıllar içinde, belli bir savaş sınavı veren bir kuşak partinin yönetim basamaklarında, kumanda köprüsünde nöbete giriyor. Partinin yapısı kadroların alaşımı, bileşimi sağlıklı bir gelişme gösteriyor. Parti fabrikalara, işyerlerine, proleter yataklarına giriyor.

Konferans'ın gündemi yüklüydü. Demokratik santralizm ilkesi, gizlilik koşullarının elverdiği ölçüde, düzenli işledi. Raportörler, konuşmacılar havada lâf etmedi. Eleştiriler, öneriler yapıcıydı, somuttu. Kararlar gür alkışlarla onaylandı. Partinin Leninci granit birliği, bütünlüğü görkemli bir anıt taşı gibi yükseldi.

Partimizin önünde çözümlenmesi zor sorunlar duruyor. Konferans bütün bu sorumların çözümlenmesinde kapıları açacak Marksçı-Leninci anahtarları da veriyor. Partinin programı, savaş platformu, Konferans'ın Lenin'den esinlendiği, bu kaynaktan aldığı ışınlar savaş yolumuzu aydınlatıyor.

Açıklama

Türkiye Komünist Partisi'nin Konferans'ı yapıldı.

Bu Konferans TKP'nin gelişmesinde tarihsel bir aşama ve dönemeçtir.

Konferans işbirlikçi burjuvazinin memleket ölçüsünde komünistlere, işçi sınıfına ve bütün ilerici güçlere karşı uyguladığı sert bir faşist terör ve derin gizlilik koşullarında düzenlendi. Konferans'ın hazırlıklarını Merkez Komitesi'nin oluşturduğu özel bir Komite yürüttü.

Konferans, işçi sınıfının emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşının sertleştiği, genişlediği, geniş emekçi yığınlarını kapladığı koşullarda hazırlandı, yapıldı. Bu hazırlık sırasında partinin Program ve Tüzüğü, stratejisi ve taktiği, politikası geniş emekçi yığınlarına daha büyük ölçüde ulaştırıldı. İdeolojik savaşa özel bir önem verildi. Böylece partinin gelişmesine geniş bir taban ve olanaklar hazırlandı.

Partimiz zor bir durumdan kurtuldu, dar boğazlardan geçti. Parti Leninci savaş yörüngesine oturdu. Bu silkinme ve kalkınma atılımına parti MK Politik Bürosu'nun 24 Mayıs 1973 oturumunda aldığı kararlar yol açtı. Konferans bu tarihsel gerçeği saptadı.

Bu dönemde en önemlisi, partinin yeni Program ve Tüzüğü'nün hazırlanması, strateji ve taktiğinin çizilmesiydi. Program ve Tüzük tasarılarının hazırlanması için özel bir Komisyon görevlendirildi. Bu tasarılar demokratik santralizm gereğince partinin bütün örgütlerine üyelerine sunuldu. Gelen bütün öneri ve eleştiriler özel Komisyonca incelendi, gözönünde tutuldu, elendi ve tasarıda gereken değişiklikler yapıldı. Böylece Program ve Tüzük parti örgütlerinin üyelerinin kollektif bir ürünü oldu.

Program ve Tüzük tasarılarının onaylanması Konferans'ın gündemindeydi.

Konferansa katılanlar sürekli alkışlarla, oybirliğiyle tasarıları onayladılar.

Konferans'ın gündeminde daha şunlar vardı: Parti Merkez Komitesi'nin raporu başta geliyordu. Parti çalışmaları ve perspektifleri raporda geniş ölçüde incelenmişti. Gündemde partinin platform ve tezleri yer alıyordu. Platform partinin izleyeceği politikayı çiziyordu. Gündem maddelerinden biri de parti politikasının, parti Merkez Komitesi'nin, Politik Bürosu'nun, Genel Sekreter'in onaylanmasıydı. Bütün bunlar oybirliği ile, alkışlarla onaylandı.

Konferans işçi sınıfımızın, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının başarıya ulaşması; hükûmetin devrilmesi, anti-emperyalist demokratik bir hükûmetin kurulması, büyük burjuvazinin, emperyalizmin egemenliğine son verilmesi, NATO'dan, emperyalist bloklardan çıkılması, topraklarımızdaki atom harmanlarının, saldırı üslerinin kaldırılması, Kürt halkının ulusal haklarına kavuşması için işçi sınıfının hegemonyasında, bütün demokratik, anti-emperyalist güçler arasında eylem birliğinin, bağlaşıklığın kurulması gereğini bir kez daha vurguladı.

Konferans, proletarya enternasyonalizminin, dünya komünist ve işçi partilerinin birliğinin güçlenmesi yolunda parti yönetiminin tutumunu onayladı. Ve bu tutumun sürdürülmesini önerdi.

Konferans, anti-marksist, anti-leninist sapık akımlara, özellikle Maoculuğa, anarşizme, Troçkizme karşı ideolojik ve örgütsel savaşımın aralıksız sürdürülmesine ayrı bir önem verdi.

Konferans partimizin bir başarısıdır. Bu, yeni yeni başarıların, Leninci birliğin daha da güçlenmesinin bir başlangıcıdır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi

26. Şubat 1977

Büyük Oktobr'un 60. yılı
(SBKP MK'nin açıkladığı belgenin özeti)

– Oktobr'un utkusu 20. yüzyılda insanlığın gelişme sürecini köklü bir biçimde değiştiren başlıca olaydır.

– Oktobr Devrimi, işçi sınıfının evrensel kurtarıcı görevini açık ve ayrıntılarıyla ortaya koydu.

(Devam 3. sayfada)

Nazım 75 yaşında

Halkımızın büyük ozanı ve TKP'nin yiğit savaşçısı Nazım Hikmet'in 75'inci doğum yılı yurdumuzda, yurt dışında çalışan işçilerimiz arasında, çeşitli ülkelerde yığınsal bir biçimde kutlandı. İstanbul, Ankara gibi kentlerde «Nazım Geceleri» düzenlendi. İstanbul'daki «Nazım Gecesi»ne 15 bin kişi katıldı.

Bu toplantılarda Nazım Hikmet'in işçi sınıfının, halkımızın savaşında dipdiri yaşadığı bir kez daha gözler önüne serildi. Çünkü o, yaşamının 40 yılını bilinçli, savaş dolu kesimini, işçi sınıfının öz partisi TKP'nin saflarında, ateş boylarında geçirmiştir. Bugün halkımız, tüm ilerici yurtsever güçler, Amerikan köleliğine, NATO boyunduruğuna, gerici faşist karması hükümete karşı savaşta onun türkülerini, şiirlerini haykırıyor. Halkımız, Nazım Hikmet'in herşeyden önce bir komünist, TKP'nin yorulmaz bir savaş eri olduğunu iyi biliyor. Onun evrenselliği, proletarya enternasyonolizmine bağlılığı, barış uğrunda ardıcıl savaşımıyle övünüyor ve övünecektir.

Bunun için de, gerici güçler, halk düşmanı hükümet, Nazım Hikmet'i anma toplantılarını engellemeye kalkıştı. Nazım'ı anma gecelerinin yığınsal ve başarılı bir biçimde geçmesinde büyük rol oynayan İGD'ni bastı.30 kişiyi göz altına aldı. Ama halkın sert tepkisi karşısında daha sonra serbest bırakmak zorunda kaldı.

Türkiye işçi sınıfı, halkımız, komünistler bu tür girişimlere gereken cevabı verdi. Kendi bağrında yetiştirdiği bu yüce savaş erinin, büyük yurtseverin 75. doğum yıldönümünü, demokratik, halktan yana bir düzen için savaşkan atılımlarla kutladı.

Dikkat! Dikkat!

Gerici-faşist karması, işbirlikçi hükümet halkımıza, ulusun büyük çoğunluğuna karşı harp açmıştır. Kimileri «iç savaş başlamış»tır diyor. Faşist komandolar, polisin gözleri önünde, onun kanatları altında, her gün yurtseverlere kurşun yağdırıyor. Maocular komandolarla birlikte Ankara'nın göbeğinde yurtseverlere ateş ediyor. Yaralıların sayıları yüzleri aşıyor. Polis karakolları Yedisekiz Hasan paşalara rahmet okutuyor. Zorbalık kol geziyor.

İşbirlikçi burjuvazi erk ve eğemenliğini elindeki bütün araçlarla: silâhla, kurşunla, parayla, polisle, gazete, radyo, televizyon, ajans ve ajanlarıyle, savcısı, yargıcı, Sancar gibi generalleriyle sürdürmek çabasındadır. Bu başıboş terör burjuvazinin belli kesimlerine kadar yayılıyor. Faşizme tırmanma yoğunlaşıyor. Çankaya'da sık sık toplanan Milli Güvenlik Kurulu, bu «gölge hükümet», bu yolda adımlar atıyor.

Halk özellikle orta tabakalar, küçük burjuvazi tedirginlik, kuşku, telâş içindedir. Bir dergi, «Başkentte, küçük burjuva çevrelerinde: «cunta geliyor», «faşizm geliyor» sözlerinin yoğunlaştığını yazıyor. Ama gene de, oldukça uyanık, anti-faşist nitelikte olan bu dergi, örnek gösterdiği tedirginliğin abartıldığını vurguluyor. Ve «iki öğrenci vuruldu, çatıştı, şu veya bu yüksek okul süresiz kapatıldı diye faşizm gelmez» diyor.

Gel gör ki, saldırılar plânlı, sürekli olmasa, işbirlikçi burjuvazi getirdiği bunalımların burgacından kurtulma yolunu faşist biçimi baskı yöntemlerinde aramasa, derginin görüşü üzerinde durmaya gelmezdi. Ama kâzın ayağı öyle değildir. Dergi, burjuvazinin içindeki çelişkileri, ortak hükümetin içindeki sürtüşmeleri sayıyor. Bu çelişkiler ve sürtüşmeler, evet, giderek yoğunlaşıyor, sertleşiyor. Feyzioğlu Erbakan'a, Erbakan Demirel'e çelme atıyor.

Evet, bunlar da doğrudur. Ama, burada en önemli etkenlerden biri unutuluyor. İşbirlikçi burjuvazi toplumun en gerici, en talancı, en sömürgen, gangster kesimi emperyalist tekellerle sarmaşmıştır. Bu kesim yayılıcı Amerikan emperyalizmine, NATO'ya bağlıdır. Melen, Mecliste açık açık söyledi: «NATO'ya bağlı kalacağız. Silâhlanacağız. Bu, bizim değişmez politikamızdır.» Bu ulusal bağımsızlık düşmanı politikanın sonuçları korkunçtur. Türkiye'de bakanlıklara varıncaya kadar devlet mekanizmasında «uzmanları», «danışmanları»yla kilit yerlerini tutmuş Amerikan misyonları, CİA ajanları vardır. İncirlik gibi Amerikan ve NATO üslerine yerleşmiş «yeşil bereli» özel Amerikan komando birlikleri vardır. Bu birlikler her zaman alârm durumundadır. Bunlar, işbirlikçi burjuvazinin faşist tırmanışına dayanaktır. Bunlar, bir halk ayaklanmasını bastırmak için nöbet bekliyor.

Türkiye'de faşist tırmanma böylesine bir Amerikan yapısıdır, Amerikan malıdır. Bu gerçeği unutmak, görmemek hem körlük, hem tehlikelidir. CİA nerelerde kanlı faşist diktatoralar getirmedi? Eli altında Morison Süleymanlar, Bozkurtçu Türkeşler, Yobaz kırması Erbakanlar, «balyozcu» faşist Erimler sürü sürüdür.

Komünist Partisi, bütün bu tehlikelere karşı, faşist tırmanışa karşı geniş yığınları durmadan uyarıyor, uyaracaktır. Faşist tehlikeyi abartmak gibi, onu küçümsemek te halkı şaşırtmaktır. Dikkat! Dikkat! Faşist tırmanışa karşı bütün ilerici güçlerin birliği zorunluktur!

Kan ve yalan elele

Gün geçmiyor MİT, basında tekel kurmuş gazeteler, CİA ve ajanları yeni bir provokasyon çıkarmasınlar, yeni bir yalan uydurmasınlar. Örneğin «Hürriyet», «TKP'liler CHP'de önemli yerleri kapmak çabasındadırlar» diye bir haber yayınladı. Bu düpedüz yalandır, provokasyondur. Amacı, CHP'ni anti-komünizm umacası ile ürkütmek, tezgâhlanan AP-CHP işbirliğine razı etmektir.

Türkiye Komünist Partisi ne CHP'nin, ne de başka bir partinin içinde örgüt kurmuyor. TKP'nin Leninci ilkelere dayanan bir programı ve tüzüğü vardır. O, fabrikalarda, işletmelerde, emekçi yığınlar arasında, yurtsever ilerici aydınlar arasında, köyde, kentte örgütleniyor. Bu gerçeği herkes gibi CHP'liler de biliyor. TKP çelik disiplinli, granit bir bütündür. İşçi sınıfının, geniş yığınların gücüne dayanıyor. Markşçı, Leninci bilime dayanıyor.

Sonra, TKP illegal duruma itilmiş. Bu yüzden gizli çalışıyor. Legale çıkmak için savaşıyor. Demokratik özgürlük için; hakkını, yerini almak için savaşıyor. İşçi sınıfı, geniş yığınlar TKP'nin bu ugurdaki savaşını tutuyor, destekliyor.

CHP legal bir partidir. Mecliste en çok sandalyesi, saylavı olan bir partidir. İçinde soğı-solu var. Tekelcisi, holdingçisi de var; emperyalizme, Amerikan ağalığına, gericiliğe karşı olan da var. Demireller, CİA bu kanatlar arasında alicengiz oyunları oynamak istiyorlar. Bunları birbirine düşürmek yolunu izliyorlar. Üstelik, Demireller, Türkeşler, komandoları, polisi hem CHP'lilerin üzerine, hem komünistlerin, işçilerin, öğrenci gençlerin üzerine sürüyorlar. Ulusal bağımsızlıktan yana olan, faşist tırmanışa karşı savaşan CHP'liler yurtseverlik ödevlerini yapıyorlar. Komünistler de, CHP'liler de bir ateş boyunda eli kanlı gerici-faşist karması hükûmete karşı savaşa giriyorlar.

TKP, bu halk düşmanı, can düşmanı, ulusal bağımsızlık düşmanı hükûmeti alaşağı etmek, ileri demokratik bir düzene yolu açmak, anayurdumuzu bir atom harmanı olmaktan kurtarmak için savaşıyor. Bu uğurda anayurdunu, ulusal varlığını seven bütün güçlerle, partilerle, bu arada CHP'lilerle savaş birliği kurmak için direniyor. Yineliyoruz: CHP'nin içinde örgütlenmek gibi bir şeyi aklının köşesinden geçirmiyor.

Öğrenci gençliğe demokratik üniversite! Çağdaş, bilimsel eğitim! Gençliğe can güvenliği! Faşist komando saldırılarına son!

Lenin köşesi

Yığın eylemleri ve komünistler

V. I. Lenin, devrimin utkuyla sonuçlanmasında yığınların ve yığın eylemlerinin çok büyük önemi olduğunu belirtir. Der ki: *«Halkın en geniş yığınlarının aydınlatılması ve örgütlenmesiyledir ki, devrim utkuya ulaşabilir.» (Tüm yapıtları, c. 31, s. 5). «Devrimin gerçek başarılarının biricik güvencesi yığın eylemlerinin devrimci girişimi ve halkın aşağıdan egemenliği ele geçirmesidir.» (C. 31, s. 152.)*

Lenin, yığın eylemlerini her zaman nesnel koşulların yarattığını söyler: *«Dünyada, eğer proletaryayı harekete getiren derin ekonomik ve politik nedenler olmazsa, bolşevikler için de, hiç kimsenin, üç «halk hareketi» değil, hattâ birini bile yapamıyacağını kestirmek o kadar zor mudur? (C. 32, s. 431.) «Bunlar, yığınların burjuvaziye ve hükümetlerine karşı hoşnutsuzluğunun sonucudur.» (C. 32, s. 330.)*

Yığın eylemlerinin genellikle ne gibi durumlarda yapılabileceğini de şöyle belirtir: *«Yığınsal çıkışlar için, özellikle öyle anlardan, öyle koşullardan; çarlığın çirkin, düşmanca tutumlarının en geniş halk yığınlarınca öfkeyle karşılandığı anlardan yararlanmalıyız. (C. 7, s. 250.)*

Lenin yığın eylemleri biçimlerinin çok çeşitli olabileceğini açıklar: *«Halk hareketlerinin sürekli yeni biçimler yaratarak, eskilerini bir yana atarak, biçim değiştirerek, veya eski ile yeni biçimleri uyumlaştırarak çok çeşitli biçimler alabileceğini unutmamalıyız.» (C. 6, s. 385.)*

Lenin, dağınık, örgütlenmemiş çıkışlardan kaçınılmasını salık verir: *«Her zaman yaptığımız gibi yığınları dağınık, örgütlenmemiş çıkışlardan kaçınmaları için uyaracak, hükümetin politikasını sürekli olarak demaske edeceğiz.» (C. 32, s. 306.)*

Lenin, komünistlerin yığın eylemlerine aktif olarak katılmalarını, yığın eylemlerinin örgütlü olması, gerçek eylemler için güç toplaması, direşkenlik ve dayanıklılık gösterilmesi, kışkırtmalara kapılmadan yapılması, büyük kayıplara sebep olacak zamansız, düzensiz çıkışlardan kaçınılması için büyük çabalar harcamalarını salık verir.

Büyük Oktobr'un 60. yılı

(1. sayfadan devam)

– Oktobr ülkesinin 60 yıllık başarıları, sosyalizmin, toplumsal yaşamın tüm alanlarında, tarihte görülmemiş gelişme temposu sağladığının kesin bir kanıtıdır.

– Sovyet halkının özverili emeğinin ... önemli sonucu, ülkede gelişmiş sosyalist toplumun kurulması olmuştur.

– Sovyet toplumunun bugünkü gelişme dönemi, sosyalist devletin daha da güçlenmesi ve gelişmesi, sosyalist demokrasinin sürekli genişlemesiyle belirlenmektedir.

– Sovyet halkının kahramanlık tarihi, emek alanındaki kazanımları, üstün başarıları Komünist Partisi'nin, toplumun yönetici gücü olarak gösterdiği eylemle kopmaksızın bağlıdır.

– Dünya sosyalist sisteminin kardeş halkları arasındaki birlik, son yıllarda daha da güçlendi.

– Kapitalizmin genel bunalımının özlüce derinleştiği, uzlaşmaz çelişkilerinin sertleştiği günümüz koşullarında sömürüye, tekellerin baskısına karşı, demokrasi ve sosyalizm uğrundaki savaşımın boyutları daha da büyüyor.

– Ulusal kurtuluş hareketlerinin güçlü baskısı altında emperyalizmin sömürge sistemi yıkıldı.

– Dünya güçler dengesindeki köklü değişmeler temelinde, uluslararası ilişkiler sisteminde de derin değişimler oluyor.

– Çağımızın en ilerici ve etkili politik gücü olan dünya komünist hareketinin konumları güçleniyor.

– Proletarya enternasyonalizmi, komünistlerin yaşamca denenmiş başlıca eylem ilkesidir.

– Sosyalizm, gerçek ümanizm toplumudur.

– Sosyalizm, sömürüsüz emek, gerçek demokrasi, özgür kişi, en ileri bilim ve kültür toplumudur.

– Sosyalizm halklara yeni tipten eşitlik ilişkileri, karşılıklı yarara dayalı işbirliği ve barış getiriyor.

– Ekonomik, politik ve tinsel yaşamıyle sosyalist düzen, çağımızda insanlığın en başta gelen ertelenemez sorunlarına çözüm yolunu, yalnız sosyalizmin açtığını gösterdi.

– Marksizm-Leninizm komünizmin biricik doğru bilimi, yığınların devrimci yaratıcılığının politik yönetimi için tek üstün sanattır.

Birlik süreci

Sendikal hareket tüm emekçi yığınların ekonomik, sosyal ve politik çıkarları temelinde birleşiyor. İşçi direnişlerinde, grevlerde, sendika genel kurullarında, yığınsal gösterilerde, kısacası işçi hareketinin her alanında öne sürülen istekler bunu açıkça gösteriyor. Bu birleşme süreci hızlanıyor. Bu sürecin başlamasının ve hızlanmasının en başta gelen etkeni partimizdir; partimizin gelişip güçlenmesi, saflarında işçi sınıfının en bilinçli kesimlerini birleştirmesidir.

Ülkemizde işçi hareketiyle komünist hareketin bağları partimizin, TKP'nin kuruluşuna dayanır. Bu bağlar, burjuvazinin terörüne, yasaklarına, likidatörlerin bölücülüğüne, oportünist öğelerin TKP'yi yığınlardan uzak tutma girişimlerine karşın bugünedek süregelmiştir. Bugün, partimiz gerçek anlamıyla işçi hareketini komünist hareketle bağlayan yığınsal politik öncü örgüt olma yolundadır. Hiç kuşkusuz, bugün işçi sınıfının birliği yolunda birçok engel vardır. Ancak, TKP, Lenin'in «işçi sınıfı birlik olmadıkça savaşında başarılı olamaz» sözlerinden yola çıkarak işçi sınıfının birliği önündeki engelleri yıkmaya, devrimin utkusunun bu koşulunu yaratmaya kararlıdır.

İşçi sınıfının birliğinin bir yanı olan sendikal birliğin, somut olarak tek konfederasyonun bugün için koşulları hazırlanmış değildir. Bununla beraber sendikal birliğin önemini ve bu birliğin demokratik sınıf sendikacılığı temelinde oluşturulmasının önemini geniş işçi yığınları gün geçtikçe daha iyi kavramaktadır.

Sendikal harekette ulusal çapta atılacak önemli adımlardan birisi, tüm sendikalar arasında eylem birliğidir. İşbirlikçi sermayenin işçi ücretlerini dondurma girişimlerine, enflâsyona, hükümetin grevleri ertelemesine karşı birlik zorunludur. Grevleri ekonomiye zarar veriyormuş gibi göstermeye çalışarak diğer emekçi yığınlarla işçileri karşı karşıya getirme çabaları ancak, eylem birliği ile geriletilir. Faşist saldırılara karşı ve tüm emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerinin, ekonomik ve sosyal çıkarlarının korunup genişletilmesi için eylem birliği sağlanmalıdır. Bunun ne denli bir zorunluk olduğunu Narin'in ve Kazan'ın konuşmaları, fabrika ve işyerlerinde faşist komando guruplarının gittikçe artan terörü, faşistlerin sözde sendika kurma çabaları göstermektedir. Böyle bir eylem birliğinin başarıya ulaşacağını ise, tek tek işyerlerinde sağlanan eylem birliğinin başarıları kanıtlamaktadır.

8 Mart

Türkiye demokratik kadın hareketi çok önemli iki yıl geçirdi. Yurdumuzda ilk, gerçek, bağımsız demokratik kadın örgütünün kurulması gerçekleşti. Demokratik kadın hareketi, gerek yurt sorunlarının çözümünde, gerekse kendi sorunlarının çözümünde apaydınlık bir yol izledi. Barış, demokrasi, bağımsızlık, toplumsal ilerleme belgisi altında, kendi bağımsız örgütleriyle anti-emperyalist, anti-faşist bir öz taşıyan bugünkü savaşıma katıldılar. 1 Mayıs'da, işçi sınıfının direnişlerinde, demokrasi mitinglerinde, Nazım Hikmet'in 75. doğum yılını kutlama toplantılarında ilerici kadınlar etkin bir biçimde, en ön sıralarda yeraldılar.

Öte yandan kadınlar «Analık toplumsal bir işlevdir» diyerek kendi sorunlarının çözümü yolunda son derece önemli adımlar atıyorlar. «Her işyerinde, her mahallede kreş» kampanyası geniş yığınları kapsıyor. «Eşit işe eşit ücret» belgisi kadın işçiler arasında, uğrunda savaşılan bir gerçeklik halini alıyor. Pamukta, tütünde, zeytinde en ağır koşullarda çalışan kadın ırgatlar için demokratik, sendikal haklar için savaşım gelişiyor.

Bu savaşlar içinde kadınlarımız; dünya kadın hareketiyle bağlanmak, barışın en candan destekçileri arasına girmek, ulusal kurtuluş savaşı veren halkların kadınlarıyla dayanışma kurmak gibi, uluslararası alanda da etkinliklerini artırıyorlar. Bu da, gerçekten görkemli bir gelişmedir. Bu, Ulusal Kurtuluş Savaşımızda cepheye mermi taşıyan Kara Fatma'ların, sosyal kurtuluş savaşlarındaki Cemile yoldaşların geleneğinin yığınsallaşarak sürmesidir.

Kadınlarımızın örgütlenmesinde diğer önemli bir adım da yurtdışındaki emekçi kadın örgütlerinin gittikçe güçlenmesidir. «Avrupa Türkiye Kadınlar Federasyonu» içinde güçlerini birleştirmesidir. Bu Federasyon, dünya kadın hareketiyle somut bağlar kurmuş ve Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'yla bağlanmıştır.

Kadın hareketi niçin bunca geniş boyutlar kazandı? Böylesine güncelleşti?

Bunun nedeni apaçıktır. İşçi sınıfı hareketinin, tümüyle ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşının gelişmesi, özellikle de TKP'nin atılımları, kadın hareketinin güçlenmesinde başlıca etken oldu. Bir de buna, komünist, ilerici, yurtsever kadınların, bilinçli, özverili çalışmalarını eklemek gerek.

8 Mart, dünya ve Türkiye emekçi kadınlarına kutlu olsun!

DDKF'nun Berlin toplantısı

DAC'nin başkenti Berlin'de 49 ülkeden 51 ulusal ve 26 uluslararası kadın örgütü temsilcileri biraraya geldiler. Bu foruma BMÖ ile bazı hükümet temsilcileri de katıldı. Amaçları 1975 Berlin Dünya Kadınlar Kongresi kararlarının uygulanma sürecini gözden geçirmek ve önümüzdeki dönemde kadın haklarının sağlanması ve çağımızın genel sosyal sorunlarının çözümü için yeni, ortak savaş yöntemleri saptamak oldu.

12 Şubat'ta başlayan toplantının 3 günlük çalışmaları sonucunda bir Bildiri kabul edildi. Bildiride «1975 Kadınlar Yılı» dolayısiyle, dünya kamuoyunun, kadın sorunlarına daha yakından eğilmeye başladığı saptandı. Elde edilen kazanımların yanısıra, kadınlara karşı uygulanan ayırım politikasının, birçok ülkede halâ sürdürüldüğü belirtildi. Bu politikaya karşı kadınların ortak savaş kararlılığı dile getirildi. Bildiride özetle şunlara yer verildi:

«... BMÖ Kadın Hakları Komisyonu'nun ,Kadınlar Üzerindeki Ayrım Politikasına Son Verme Yasası'nı kabul etmesini, toplantıya katılanlar candan selâmlar. Delegeler, BM'lerin 1979 yılını ,Dünya Çocuk Yılı' ilân etmesini destekler. Çocukların besinsizlik, sağlık hizmetleri yetersizliği, çarpık eğitim, kaba davranış, sömürülme gibi sorunlarına eğilecek olan Dünya Konferansı'nın 1979'da yapılmasını önerir.

Berlin toplantısına katılan delegeler, silâhlanma yarışının barışı, özgür gelişmeyi ve sosyal-ekonomik ilerleyişi tehlikeye soktuğunu belirtirler. Uluslararası yumuşamada, önemli başarılar sağlanmış olmakla birlikte silâhlanmaya son vermek ve silâhsızlanmaya gitmek için tüm barışçı güçlerin ortak eylem zorunluğu ortadadır. Dünya Silâhsızlanma Konferansı'nın toplanması kaçınılmazdır. BMÖ Genel Kurulu'nun silâhsızlanmayla ilgili özel oturumu, bu yolda önemli bir adımdır. Nükleer silâhların yaygınlaşmasını önleyen anlaşmanın tüm devletlerce imzalanması, nükleer silâh kullanımının yasaklanması, uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurmayı yasaklayan bir anlaşma imzalanması, gerçekleşmesi gereken çözüm getirici görevlerdendir. Bu uğurdaki savaşım, kapitalist ve sömürge ülkelerdeki kadınların hak alma savaşından ayrılmaz. Bunun için ulusal kurtuluşları uğrunda, ırkçı baskı rejimlerine karşı savaşan kadınlarla dayanışmayı güçlendirmek, ayni ölçüde önemlidir ...»

DDKF'nun Berlin toplantısı önemli bir sorun üzerine parmak bastı: Barışın korunması, silâhsızlanma, ulusal kurtuluş ve sosyalizm için, emperyalizme, sömürü ve sömürgeciliğe, ırkçılığa, faşizme karşı savaşla, çağımızın genel, önemli sorunlarıyle kadın ve çocuk haklarının korunması ve genişletilmesi uğrundaki savaşım bir bütündür. Bunun için işçi, kadın, gençlik, meslek örgütlerinin, politik görüşü ne olursa olsun tüm barışçı güçlerin, çağımızın bütün kötülüklerinin kaynağı emperyalizme karşı iş ve eylem birliği bir kat daha güncelleşmektedir.

Maocu bozkurtlar

TKP, ulusal sosyal kurtuluş savaşını ve özellikle hareketini arkadan vurma yeltenişlerinde Maocu bozguncuların faşist bozkurtlardan ayrılamıyacağını defalarca belirtti.

Burjuvazi «sol» sözcüğü ile Maocularla komünistleri bir kefeye koyuyor. «Maocularla Leninciler çatıştı» biçiminde haberlerle Maoculuğun halk düşmanı eylemlerinden komünistleri sorumlu tutmaya yelteniyor. Ancak bu CIA-MIT yöntemleri etkisini hızla yitiriyor.

TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED'in kapatılmasına yolaçan Maocuların Ankara'daki yığınsal anti-faşist mitinge saldırıları, onların faşist niteliğini bir kez daha açığa vurdu. Burada Maocu provokatörlerin, solun bir ucu sayılamıyacağını; sosyalistlikle, komünistlikle hiçbir ilgisi, ilişkisi olamayacağını herkes gördü. Maocuların faşizmin bir uzantısı, komandoların baş yardımcısı, karşı-devrimciler olduğu bir kez daha açığa çıktı. CHP'nin bildirisinde, aynı zamanda kapatılan üç demokratik örgütün ortak basın toplantısında bu gerçekler sergilendi. «Solcular çatıştı» yolundaki propagandanın, Maocuların komandolar ve polisle birlikte halka saldırısını maskelemek ve gerçek demokratlara vurmak için kullanıldığı gerçeği yeniden vurgulandı. Maocu faşistlerin bu saldırıları, dostla düşmanı birbirinden ayırma sürecinde yeni bir adım oldu. Bu, Maoculuğun faşist özünü kavrayamamış gençler için de önemli bir ders niteliğindedir.

Maocu bozkurtların yığınlardan yalıtlanma süreci Batı Berlin, Federal Almanya, İngiltere ve öteki kapitalist ülkelerdeki Türkiye'li işçi, öğrenci örgütlerinin anti-faşist mücadelesiyle daha da yoğunlaşıyor. Emperyalizmin Pekin markalı silâhı geri tepiyor.

Bu durumda tüm demokratik güçlerin önünde duran ortak ödevlerden biri, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED ve İGD gibi, demokratik hak ve özgürlükleri savunan ve genişletilmesi için savaşan kuruluşların üzerindeki kapatma kararının kaldırılmasıdır. Baskınların son bulması için direnirken, Maocu bozkurtların da içyüzünü açığa vurmak, karşı-devrimci konumlarını yığınlara anlatmak gereklidir.

Dünya Barış Güçleri Forumu

14–16 Ocak 1977'de Moskova'da Dünya Barış Güçleri Forumu yapıldı ve bir Bildiri kabul edildi. Bildiride özetle şöyle deniyor: «Dünya Barış Güçleri Forumu'na katılan ve 110'u aşkın ülkeden gelen 500 delege, gerek evrensel, gerek bölgesel çapta uluslararası yumuşama sürecini güçlendirme, geliştirme, pekiştirme ve yumuşama süreci önündeki engelleri aşma konusunda önemli sorunları ayrıntılarıyle tartıştı. Bunlarla birlikte çağımızın en temel uluslararası sorunları: silâhsızlanma, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş, yeni ekonomik düzen, demokratik özgürlükler ve insan hakları konuları ele alındı. Özellikle, dünya kamuoyunun yeni rolü ve barış güçleri arasında işbirliği sorunları üzerinde duruldu.

Foruma katılanlar, dünya kamuoyunun, uluslararası sorunların çözülmesinde, barış ve ulusal bağımsızlığın ilerlemesinde, yumuşamanın güçlendirilmesinde gitgide daha güçlü ve etken haline geldiğini vurguladılar ... Yumuşama sürecinin güçlendirilmesi ve evrenselleşmesi ertelenmez bir gereksinmedir. Yumuşama, dünyada nükleer bir savaş tehlikesini tümüyle ortadan kaldırmamakla birlikte, azaltmıştır. Delegeler, yumuşamanın, kalıcı ve adaletli bir dünya barışına giden yol olduğu görüşündedirler.

Silâhlanma yarışı, yumuşama sürecinin daha hızlı ilerlemesini engelliyor. Yumuşamayı zayıflatıyor, hattâ yoketme tehlikesini de taşıyor. Her an patlamaya hazır bir durum yaratan silâhlanma yarışını, geç kalmadan sona erdirmek kaçınılmaz bir zorunluktur. Silâhlanma yarışının sona erdirilmesi, genel ve tam bir silâhsızlanma hedefine ulaşılması için silâhların ve silâhlı kuvvetlerin azaltılmasına başlanması en ivedi sorundur.

Bu yaşamsal sorunların çözülmesi için savaşım, barış için savaşımın organik parçalarıdır. Çağımızda yumuşamaya giden yol, barış ve ilerlemenin ana yoludur. Bu yoldaki ilerleme kendiliğinden gelmez. Ardıcıl savaşım gerektirir ...

Forum, silâhlanma yarışını dondurmak, savaşa giden yolu tıkamak ve yumuşamayı geri dönülmez bir süreç yapmak görevine katkıda bulunmak için politik partileri, örgütleri ve hareketleri, tüm barış güçlerini dirimsel önem taşıyan bu girişimlere katılmaya çağrıyor.

Üretici köylünün sorunları

Ege bölgesinde 260 bin tütün üreticisi sabırsızlıkla piyasanın açılmasını bekliyor. Demirel hükümetinin CGP'li Tekel ve Gümrük Bakanı Öztrak her gün aynı şeyi geveleyip duruyor: «Piyasa hazırlıkları hızla sürdürülüyor. Hükümet tütün baş fiyatının ne kadar olacağını görüşüyor ... »

Bakanın «hızla sürdürüyor» dediği bu «piyasa hazırlıkları»nın içyüzünü tütün ekicileri açığa vuruyor:

«Ege bölgesinde iki ay içinde vurguncu tüccar ve bazı Amerikan firmaları karaborsa yoluyle küçük ve orta üreticiden 72 bin ton tütünü 25–30 liradan kapatmış durumdadır. Piyasa Şubat ayı ortalarında açılsa ve tütün baş fiyatı 60 lira olarak ilân edilse bile, bundan küçük ve orta üretici yararlanmıyacaktır. Böyle bir fiyattan sadece tefeci-tüccar takımı ve büyük çiftlik sahipleri yararlanırken, koalisyon ortağı partiler göstermelik bir baş fiyatla kendi hesaplarına göre bir «seçim yatırımı» yapmış olacaklardır ...» Bunlar gerçektir. Aynı soygun ve vurgun, pamukta, şeker pancarında, üzümde de uygulandı. Ziraat Bankasınca tefeci ve tüccara verilen krediler böyle bir soygun için kullanıldı. Örneğin, TARİŞ'in faşist müdürü Orhan Daut bu yoldan birkaç tüccara 300 milyon lira kanzandırdı. Büyük çiftlik beylerinin toprak ağalarının sözcüsü Karacabey *«1977 yılı seçim yılıdır. Rejimi korumak için her şey yapılmalıdır»* diyor. Ve ekliyor: *«Tütün başfiyatı en iyi seçim propagandası olmalıdır.»*

Milyonlarca küçük ve orta üretici, köy emekçileri işbirlikçi hükümetlerin, masalını yıllardır, özellikle seçim dönemlerinde çok duydular. Ama şimdiye kadar sorunlarının hiç birine çözüm getirildiğini görmediler. Üstelik soygun, talan, vurgun, zulüm ve yoksulluğun kat kat arttığını her geçen gün kendi sırtlarında duydular. Küçük ve orta köylü yığınları sorunlarının bugünkü toprak ağaları ve sermaye çevrelerinin çıkarına hizmet eden işbirlikçi hükümet işbaşında kaldıkça çözülemiyeceğini görüyor ve anlıyor.

İzmir'de tütün üreticilerinin mitinginde haykırılan *«işçiyi ezen, üretici köylüyü soyan, yurtseverleri kurşunlayan, halkımıza harp açan Demirellere, Erbakanlara, Feyzioğlularına, faşist Türkeşlere ve bunların adamlarına oy yok!»* belgisini tüm köylerimize götürmek her yurtseverin görevi olmalıdır.

Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizminden sapmalara sağ ve «sol» revizyonizme karşı savaş!

Uyarı

İşbirlikçi sermaye sömürüyü sürdürmek, kârlarını daha da arttırmak, ekonomik ve politik yaşamın bütün alanlarında egemenliğini koruyabilmek ve daha da arttırmak için toplumun bütün kesimlerine saldırıyor. Bu saldırı yalnızca polis, Ülkü ocaklı-Maocu faşist komando saldırısı ve Demirel hükûmetinin anti-demokratik yasa tasarılarıyla olmuyor. Bunun yanında küçük ve orta sermayeye, esnaf ve zanaatkârlara karşı girişilen ekonomik saldırı da vardır.

Yıllardır plânlanan ve uygulamaya konulan bu ekonomik saldırı, bugün «Türk Hür Teşebbüs Konseyi» biçiminde kendini gösterdi. Bu örgütle işbirlikçi sermaye küçük ve orta işletmecilerin, esnaf ve zanaatkârların bir kesimini kendine bağlamak, baskı ve kontrol altında tutmak istiyor. Büyük bir kesimini ise yutmayı amaçlıyor.

Kendilerini 30 milyonun bir parçası saymaya kalkan bu bir avuç işbirlikçi sermayeci, her geçen yıl daha fazla artan oranda, ulusal gelirin büyük bir kısmına el koyuyor. Buna karşılık, ulusun hemen yüzde 90'ının ulusal gelirden aldığı pay azalıyor. Bu bir avuç işbirlikçi dışında, pahalılık ve enflâsyon toplumun bütün kesimlerini bunaltıyor.

«Türk Hür Teşebbüs Konseyi» işte bu gidişi, tekelleşme sürecini hızlandırmak ve faşist tırmanışa toplumsal temel sağlamak amacını güdüyor. Ama işbirlikçi sermaye, tekelleşme sürecini ve faşist tırmanışı gizlemek için hayat pahalılığının, enflâsyonun ve kanlı saldırıların suçlusu diye işçi sınıfını göstermeye yelteniyor. Yerli ve yabancı tekellerin kâr hırsından doğan ekonomik bunalımları işçi ücretlerindeki artışlara bağlamaya kalkışıyor. Gerici-faşist partilerin faşist tırmanma politikası nedeniyle doğan politik bunalımı da grevlere, haklı direnişlere yüklemeye çalışıyor. Bu demagojiyle, gerçekte yutmaya çalıştığı proleter olmayan katmanları işçi sınıfına karşı kışkırtıyor.

Bu yıl toplu sözleşme yılıdır. Bu durumda, işçi sınıfı örgütlerinin, sendikaların en başta gelen görevlerinden biri işbirlikçi sermayenin bu oyunu karşısında diğer emekçi yığınlarını, orta katmanları uyarmak, onlara gerçek düşmanı göstermek, «Türk Hür Teşebbüs Konseyi» tuzağından çekmektir. Esnaf ve zenaatkârlara, küçük ve orta üreticilere kurtuluş yolunun ortak düşmana karşı, ileri demokratik bir düzen için birleşmek olduğunu göstermektir.

MİLİTANLARDAN

Sendikal alanda gelişme

İşçi sınıfımızın köklü bir tarihi var. Burjuvaziye karşı çetin savaşlarla dolu bu tarihte bir dizi aşamadan geçilmiştir. Bundan 10 yıl önce 1967 yılında sarı sendika çemberinin kırılması, DİSK'in kurulması yeni bir aşamayı başlattı. Bu aşamada sınıf sendikacılığı çeşitli dönemlerden geçerek gelişti.

1967'den 12 Mart 1971'e kadar olan dönem DİSK'in kuruluş yıllarıdır. Türk-İş'-in Amerikancı ve sermayeden yana tutumuna bir tepkidir DİSK. 1971—1973 demokratik sendikal hareketin duraklama dönemidir. 1975 yılına kadarki dönem ise, ilerici sendikal hareketin niceliksel gelişme dönemi olmuştur. 1975'ten sonra işçi sınıfının sendikal hareketi niteliksel değişime uğradı, yeni bir dönemeç aldı. Bunun en açık örneği DİSK'in V. Genel Kurulu'dur. Genel Kurul enternasyonalist bir hava içinde geçti.

6 Eylül 1975 İzmit mitingi, 20 Eylül 1975 Taksim mitingi, 13 Şubat 1976 DİSK'in IX. kuruluş yıldönümü toplantısı, 500 bin kişilik 1 Mayıs mitingi, 10 Temmuz 1976 Bursa mitingi, 16 Eylül 1976 genel direnişi, bu eylemsel ve ardıcıl politikanın ürünleridir.

Burjuvazi DİSK'i yıpratmak, bölmek ve geriletmek taktiklerine özellikle son 8—9 aydır hız vermiş bulunuyor. Bu saldırılar DİSK'i dıştan yıkmaya çalışma amacı taşıdığı gibi, içten de çökertmeye yönelmiştir. Bir yandan da, işbirlikçi burjuvazi tek değişmez silâhı anti-komünizmi DİSK içinde örgütlendirmeye yelteniyor. «Tercüman» gazetesinden, CHP gençlik kolları raporuna, «Sosyalist Yarın» ve «Yürüyüş» dergilerinden «Halkın Sesi» paçavrasına uzanan bir bağlaşıklık zinciri kurulmaya çalışıldı. DİSK'in şu ya da bu organlarına sızan bazı sicilli ajanlar özellikle Gıda-İş'de, Nakliyat-İş'de ve Devrimci Sağlık-İş'de dişlerini göstermeye başladılar. Bu ajanlar bir yandan «DİSK içinde komünistler var», «DİSK'i TKP mi yönetiyor?», «Bilmem kaç yıllık sendikalarımızı kapattırmak istiyorlar» gibi dedikoduları yayarken, öte yandan hızla DİSK içindeki sapık akımları örgütlemeye giriştiler.

Yalnız sevindirici olan şu ki, bütün bu Bizans oyunları kapalı kapılar ardında, sayıları 30—40'ı geçmiyen kişi arasında oluyor. Bunların yığınların karşısına çıkmaya, yalan-dolanı, arabozuculuklarını kitlelerin önünde yinelemeye cesaretleri yoktur. Çünkü yığınlardan alacakları cevabı, yiyecekleri tokatı biliyorlar.

DİSK işçi sınıfımızın sendikal örgütüdür. Yalnızca ortak sınıf çıkarlarını gözetir. Yöneticileri ve üyeleri arasında çeşitli siyasal düşüncede insan vardır. Sosyal-demokratlar vardır. Sosyalistler vardır ve elbet komünistler de vardır. Komünistler yurdumuzun yönetimini ele almak için savaşıyor. Onlar, toplumun kurtuluşunun öncülüğünü yapıyorlar. Elbette işçi sınıfı neredeyse, yığınlar neredeyse, onlar da oradadır. Komünistler işçi sınıfının öncü, savaşkan koludur.

Ama yine biliyoruz ki, bugün işçi sınıfının içinde yalnız komünistler değil, sosyalistler de var, demokratik solcular da var. Sosyal-demokratlar da var. Bir sınıf ve yığın örgütü olan sendikalar içinde bunların birbirine alışması, esnek ve hoşgörülü olması zorunludur. Çünkü ortak sınıf çıkarı bunu gerektiriyor. Sendikal birliğin yolu buradan geçiyor. Bu birliği bölmek isteyen burjuva ajanlarına karşı amansız bir savaş vermek gerekiyor. Komünistler bunun bilincindedir. Ve kendilerine düşeni yapıyorlar, yapacaklardır.

Sovyet düşmanlığı

Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Korvalan'ın kurtarılmasıyla birlikte, Sovyet düşmanları yeniden anti-Sovyet propagandayı hızlandırdılar. Bu çevreler, Korvalan yoldaşın özgürlüğüne kavuşması yolunda Sovyetler Birliği'nin harcadığı ardıcıl çabaları ve SBKP'nin ilkeli politikasını gözden düşürmek için türlü yalanlar uydurdular. Bu arada, Sovyet düşmanı Bukovski gibi karşı-devrimcileri «kahraman» diye piyasaya sürdüler. Sovyetler Birliği'nde «düşünce özgürlüğü yoktur» gevezeliğini geveleyip duruyorlar.

Ne yazık ki, uluslararası gericiliğin bu sanzasyon korosuna Batı'daki kimi işçi hareketi yöneticileri de katılmakta gecikmediler. İşçi sınıfının yiğit savaşçısı Luis Korvalan ile Sovyet düşmanı Bukovski'-nin salıverilmesi olayını, eşit şeylermiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Oysa, «insan hakları savunucusu», «fikir suçlusu», «büyük alim ve yazar» diye piyasaya sürülen Bukovski'nin Sovyet egemenliğine karşı işlediği suçlar arasında emperyalist ajanlarla işbirliği, silâhlı eylem grupları oluşturma ve yeraltı basımevi kurma girişimleri de vardır.

Sovyetlere saldıran, insan haklarından, Helsinki Belgesinden söz edenler, Türkiye'de hergün faşist komandoların kurşunlarıyla yere serilenleri ağızlarına almıyorlar. Gerici-faşist karması hükümetin halkın en ilkel demokratik haklarını çiğnediğini dünya kamuoyundan gizlemeye çalışıyorlar.

Bilerek ya da bilmeyerek anti-Sovyet koroya katılmak, ilerici güçlerin birliğini zayıflatır, düşmanın ekmeğine yağ sürer.

Türkiyeli komünistler, anti-komünizmin ikiz kardeşi olan anti-Sovyetizme karşı uyanıklığı ve savaşımı elden bırakmamalıdırlar.

Ayrılıkçılığa karşı

Kürt ulusu üzerindeki ırkçı-şoven baskıya son vermenin tek yolu sosyalizme açılan, ileri demokratik bir Türkiye yaratmaktır.

Türkiye'de ulusal azınlık sorunu günceldir. Bu güncellik, bugün başlıca olarak Kürt halkının durumu üzerinde yoğunlaşmaktadır. TKP, Kürt halkının kendi yazgısını, kendisinin özgürce çözmesi ilkesine, bu Leninci ilkeye sonuna kadar bağlıdır. Kürt halkına karşı yöneltilen kırbaçla, süngüyle «özümseme» politikasına karşı savaşıyor. Bu savaş, Türkiye proletaryasının, halkının bağımsızlık, ileri demokrasi savaşıyla bağlıdır.

Bazı Kürt çevreleri Türkiye'nin batısının sorunlarının ayrı, doğusunun sorunlarının ayrı olduğunu savlıyorlar. Bunlara göre, Batı Anadolu'da kapitalizm gelişmiş, buradaki demokratik görevler çözümlenmiş, aşamasız olarak «sosyalist devrim»e geçme görevi öne çıkmıştır. Türkiye Kürdistan'ında ise, kapitalizm gelişmediği için, üstelik ulusal ayrıcalık olduğu için burada demokratik görevler önde gelmektedir.

Böylesi temelsiz sözde «teorilere» kapılmak aklın alacağı iş değildir. Bir ülkenin içinde bölgeler arasındaki gelişme eşitsizlikleri birbirinden ayrı politik strateji ve amaçlar yaratsaydı, Çarlık Rusyası'nda bir düzineden çok politik strateji çizmek gerekirdi.

Bağımsız, ileri demokratik bir Türkiye savaşımı, Türk, Kürt tüm ilerici, yurtsever demokratın görevidir. Böylesi bir görevi yerine getirmek için tüm ulusal-demokratik güçlerin katılacağı ulusal demokratik cepheyi kurmak bugün yaşamsal bir sorundur. Kürt sorununu böylesi bir cephe anlayışı içinde ele almak, ona göre davranmak, sorunu Türk ve Kürt herkese benimsetmek görevi önümüzde duruyor. Bu görevi yerine getirmekte Kürt yurtseverlerine büyük görev düşüyor. Serüvenci, ayrılıkçı davranışlardan ve sözde çözüm yollarından kaçınmak gerekir. «Kürt olmayan Kürt sorununu çözemez» anlayışı sakattır, şovenizmi kamçılar ve Kürt emekçilerini en yakın dostlarından, Türk emekçilerinden soyutladığı için Kürt sorununun çözümünü engeller.

Kürt burjuvazisinin yoluna girenler TKP ile Kürt yurtseverleri arasına güvensizlik tohumları ekmeye çalışıyorlar. En başta Kürt komünistleri böylesi bir anlayışla mücadele edecektir. Komünist olmak, enternasyonalist olmak bunu gerektirir.

İdeolojik savaşım

Sosyal, politik düzenleri birbirinden ayrı ülkelerin barış içinde yanyana yaşamaları insanlığın yararına olduğu bir gerçektir. Olaylar bunu doğruladı. Ama barışın, güvenliğin güçlendiği bir sırada kapitalizmle sosyalizm arasındaki ideolojik savaşımın yoğunlaştığı da ortadadır.

Kapitalist ülkelerin ideologları, politikacıları, Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Onlar, sosyalist ülkelere karşı açtıkları ideolojik kavgayı, kendi ülkelerindeki sınıf savaşımına aktarmak ve işçi sınıfının kurtuluş savaşımını bu yönden de vurmak için büyük çaba harcıyorlar, Batı Avrupa komünist partilerinden bazı ideologların benimsediği seçimcilik, parlamentoculuk, bunların Marksizm-Leninizm ilkelerinden sapmaları, demokratik ve özgürlük kavramlarının sınıfsal içeriğini boşaltmaları, onları kaçınılmaz olarak burjuvazinin sosyalist ülkelere karşı ideolojik savaşımının paraleline getirdi.

Örneğin, Fransa'da Elleinstein bu tip ideologlardan biridir. Yapıtlarında Marksist-Leninist teoriyi, sınıf savaşımını önemli ölçüde yadsıyor. Sürekli olarak Sovyetler Birliği'ne karşı, en gerici, en sömürücü çevrelerin ideolojik savaşımda kullandıkları sözleri yineliyor.

Sovyetler Birliği'nde sosyalist demokrasi canlı bir biçimde yaşamakta ve gelişmektedir. Sovyetler Birliği emekçilerin özgürlüğe, hak eşitliğine tam olarak kavuştuğu bir ülkedir.

Kapitalist ülkelerde geniş emekçi yığınları devlet yaşamının dışında kalmaktadırlar. Devlet politikasında olduğu gibi, ekonomik plânlar hakkında da fikirleri alınmamaktadır. Sosyalist demokrasiyle burjuva demokrasisi arasındaki temel fark, birincisinde egemenliğin çoğunluğun, yani proletaryanın, ikincisinde ise azınlığın, burjuvazinin elinde olmasıdır. Burjuvazinin amacı, bu ana farkı gizlemek, sosyalist demokrasiyi kapitalist ülkelerdeki emekçi yığınlarına anti-demokratikmiş gibi göstererek sınıf savaşında üstünlük kazanmaktır.

Maocular, «barış içinde yanyana yaşama politikası burjuvazi ile, kapitalist düzenle barışmak politikasıdır» diyorlar. Oysa, barış içinde yanyana yaşama koşullarında, sosyalizmle kapitalizm arasındaki ideolojik savaşım daha da yoğunlaşıyor. Ne var ki, sahte devrimcilik sloganlarıyla ortaya çıkan Maocular, tekelci kapitalizmle barışmış ve kapitalizmle sınıf savaşımını durdurmuşlardır. Burjuvazi de Pekin yöneticilerine, Maoculara saldırmıyor.

Gerçek budur. İdeolojik savaş her alanda böylesine gidiyor.

Savaşta bilim adamı

İşbirlikçi hükümet, komandolar üniversitelerde, yüksek okullarda hem öğrencilere, hem de profesörlere, dekanlara ve öğretim görevlilerine saldırıyorlar. Bu saldırılara karşı savaşta bilim adamının yeri faşizme karşı olmaktır, saldırıları yiğitçe göğüslemektir.

Bilim adamları arasında emperyalizme ve faşizme karşı olanlar az değildir. Üniversitelerin, okulların uygarlık ocağı olmasını isteyenler, bilimi halka götürmek isteyenler bunlardır. Bu tür aydınlara ve bilim adamlarına burjuvazi öteden beri saldıragelmiştir. Türkiye'de politik sözlüğe «kara cüppeliler» sözcüğünü, ilk kez halk düşmanı, uygarlık ve bilim düşmanı Menderes sokmuştur. Üniveristelere dalıp öğrencilerle birlikte profesörleri, asistanları, rektörleri coplamıştır.

Bilim adamları üstelik, 12 Mart'ın karanlık yıllarını da yaşadılar. Halktan yana bilim adamları, yurtsever gençlerle, devrimci işçilerle birlikte zindanlarda yattılar, işkencelerden geçtiler, zincirlere vuruldular. Bugün de Demirel hükûmeti, bilim adamlarına karşı aynı barbarca baskıyı yineliyor.

Bütün bu acı, sert olaylardan ders alanlar yok değildir. Bunlar eğitim özgürlüğünü ve can güvenliğini yok eden hükûmetin karşısına dikiliyorlar, eylemleriyle bütün halkın yanında yer alıyorlar.

Bu gelişmenin gerisinde kalanlar, kendilerini olayların dışında tutmak isteyenler de vardır. Böyleleri ne yaparlarsa yapsınlar, «tarafsız» kalamazlar. Onlar bu tutumlarıyla sırtlarını CIA'ye, MIT'e dayamış gerici-faşist profesörlere meydanı boş bırakmış olurlar. Bilim adamının yeri halkının yanındadır.

Kadınlara iş bulmada, eğitimde, ekonomik, sosyal ve politik yaşamda eşit hak! Kadın emekçilere eşit işe eşit ücret! Her iş yerinde kreş! Analığa saygı!

Sosyalist ülkelerde: Sayıların dili

■ Sovyetler Birliği Devlet İstatistik Enstitüsü Merkezi'nin yayınladığı veriler sosyalizmin parlak başarılarını sergiliyor. 1976'da Sovyetler Birliği'nde endüstri alanında emek verimliliği % 3,3, elektrik enerjisi üretiminde % 7, yakıt üretiminde % 4, metalürji üretiminde % 4, Petro-Kimya Endüstrisi üretiminde % 8, makina yapımında % 10, ev eşyaları üretiminde ise % 7 oranında bir artış sağlanmıştır.

Sovyetler Birliği için 1976 yılı tarımda da başarılı bir yıl olmuştur. Tahıl üretimi 224 milyon tonla rekor düzeye ulaşmıştır. Et, süt, yumurta, yağ gibi besin maddeleri, gübre, tarımsal makine ve donatım araçları üretimi de plânda öngörülen oranın üstüne çıkmıştır. Verilere göre, işçi ve memur maaşlarındaki artış % 3,6'yı bulmuş, kolhozcu köylülerin gelirlerindeki artış ise % 6'ya ulaşmıştır. 1975'e oranla 1976'da toplumsal fonlardan emekçilere ayrılan yardımlar % 6 daha fazla olmuştur. Ayrıca 1976 yılında 1 milyon 340 bin kişilik okul, 460 bin yataklık çocuk yuvası, 54 bin yataklı hastane kurulmuştur.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin üye sayısı 15 milyon 900 bindir. Bu üyelerin % 41,6'sını işçiler, % 13,9'unu kolhozcular, yaklaşık % 20'sini teknik elemanlar, % 24'ten fazlasını bilim, kültür, eğitim ve sağlık alanlarında çalışanlar oluşturuyor.

■ Çekoslovakya İstatistik Bürosu'nun verilerine göre, 1976 yılında ülkenin ulusal geliri % 4, emek verimliliğinin yükselmesi ile endüstri üretimi % 5,5 oranında bir artış göstermiştir. Ayrıca 1976 yılında tarımda büyük başarılar elde edilmiş, emekçilerin parasal gelirleri % 4,6 oranında artmıştır.

■ Bugün Bulgaristan'da 103 gazete basılmaktadır. Bunların yıllık toplam tirajları 900 milyondur. Ayrıca 230'dan fazla da dergi çıkmakta, bunların günlük tirajları 2 milyonu aşmaktadır.

Bulgaristan'da en çok dağıtılan ve okunan gazete BKP MK yayın organı «Rabotniçesko Delo»dur. Bunun günlük tirajı 850 bindir. Bugün komşumuz Bulgaristan'da her bin kişiye 1.171 gazete ve dergi düşmektedir.

■ Demokratik Almanya'da 1976'da endüstri üretimi plânı % 100,7 oranında yerine getirilmiştir. Endüstri alanındaki emek verimliliği ise % 6 oranında yükselmiştir. 150 binden fazla yurttaş yeni, ya da yenileştirilmiş konutlara taşınmıştır. Böylelikle 450 bin kişinin yaşam koşulları iyileştirilmiştir.

Gençlik halkımızın geleceğidir. İşçi, köylü, öğrenci gençliğin ulusal ve uluslararası birliği ve işçi sınıfıyla bağlarını güçlendirmesi için savaş!

PARTİ YAŞAMI

Yeni aşamada TKP

Devrimci eylemin görevlerini yerine getirmenin bugün en önemli koşulu TKP'nin daha da güçlenmesidir.

İşçi sınıfının sendikal alandaki birliği, politik savaştaki eylemselliği, partinin Mayıs 1973 kararları ile başlayan atılımından ayrı düşünülemez. Gençliğin, öğretmenlerin, teknik elemanların, orta katmanlara bağlı öteki öğelerin, kadın ve barış hareketinin işçi sınıfı hareketi ile bağlaşma yoluna koyulması TKP'nin güçlenmesi süreci ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu süreci daha da ilerletmek, ayrıca, işçi-köylü bağlaşıklığına somut biçimler bulmak zorunluktur. Ulusal burjuvazinin politik yalpalamalarını gidermek ve onunla somut amaçlarda eylembirliği olanakları bulmak gerek. Legal sosyalist akımı kalıcı eylem birliğine yöneltmek savaş borcumuzdur. Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşması ile ilgili görevleri çözümlemek sorunu vardır. Bütün bunlar TKP'nin daha da güçlenmesine bağlıdır. Nesnel koşullar, bu çok önemli sorunların çözülmesi bakımından olgunlaşmıştır. Ana nesnel koşullar kendiliğinden sonuç vermez. Şimdi gerekli olan, belirleyici olan öznel koşuldur. Daha da yığınsal, daha da güçlü bir TKP!

Dost da, düşman da TKP'nin büyük bir hızla güçlendiğini artık kabul ediyor. Nedir ki, bu, partiyi baş bir övünce sürüklemiyor. Parti güçlendikçe, ilk atılım yıllarının sorunlarını çözdükçe, çok daha karmaşık sorunlarla karşılaşıyor. Girişkenlikle kollektif çalışmayı bağdaştırmak, devrimci atılganlıkla disiplini birleştirmek gerekiyor.

Özellikle, bugünkü aşamada parti disiplininin daha da pekiştirilmesi sorunu büyük önem taşıyor. Bu önem, parti sıralarını genç kadroların zenginleştirmesi, buna karşılık politik ortamın ve görevlerin olağanüstü karmaşıklığı gibi nedenlerden ileri geliyor. Partinin politikasını şaşmadan uygulamak, parti tüzüğüne, üst organ kararlarına sımsıkı bağlı olmak, partinin Leninci birliğini gözbebeği gibi korumak komünist olmanın temel koşuludur.

Parti kadrolarını her türlü burjuva, küçük burjuva ideolojik etkilerden, her boydan sapık akımın saldırılarından ve ters eğilimlerden korumak başlıca görev olarak beliriyor. Bu ise, partinin ideolojik ve teorik çalışmalarını daha da hızlandırmakla, ortaya çıkan her yeni sorunun çözümünde geniş bir aydınlatma eylemi örgütlemekle başarılacaktır. Elbette bu, parti örgütlerini tartışma kulübüne çevirmek anlamına gelmez.

Parti kadrolarını, faşist terörden korumak, saldırıları boşa çıkarmak da, tam zamanında ileriye doğru atılmasını öğrenmek de bu aşamadaki başlıca sorunlar arasında geliyor. Bu ise, konspirasyonu güçlendirmeyi, legal ve illegal çalışmayı ustalıkla birleştirmeyi ve her türlü savaş biçimlerine hazırlıklı olmayı gerektiriyor.

Suphiler anıldı

Yurtta ve yurt dışında Türkiye komünistleri ve bütün ilerici yurtseverler TKP'nin kurucularını, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş yoluna ışık tutan ve bu yolda savaşarak canlarını veren yüce evlâtlarının anılarını bir kez daha tazeledi.

TKP'nin ölümsüz kurucularını anma toplantılarına katılanlar; baskı ve terörün dün olduğu gibi bugün de sürdüğünü belirttiler. Bu terör dün Mustafa Suphi ve arkadaşlarını nasıl yıldıromadıysa, bugün de Türkiye işçi sınıfını, onun öncü, politik örgütü TKP'ni yıldırmamıştır, yıldıramaz.

Burjuvazi 15'leri canavarca öldürdü; ama onların uğrunda canlarını verdikleri davayı, Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketini yokedemedi, edemez.

İşte 15'leri ölümsüz kılan bu davadır. Komünizm ülküsüdür. Türkiye işçi sınıfı, onun Marksist-Leninist örgütü TKP, halkımız, bu en yiğit evlâtlarıyle öğünüyor. İşçi sınıfının devrimci hareketi, Türkiye komünistleri 15'lerin yere düşürmediği savaş bayrağını yücelerde dalgalandırıyor, onların yolunda yürüyor ve savaşıyor.

Yığın eylemi

TKP'nin bir dizi MK bildirisinde, sözlü ve yazılı yayınlarında bir çağrı sürekli olarak yer alıyor. Bu, faşist tırmanışa karşı yığın eylemlerine girişilmesi çağrısıdır.

Bilimsel komünizm ışığında, ve ülkemizin somut koşullarında birincil olan yığınsal eylemlerdir; parlamenter savaşım bunun yardımcısıdır. Deneyler bu gerçeği yakın zamanlarda da (DGM savaşımı gibi) kanıtlamıştır. Faşizme tırmanış ancak güçlü yığın hareketleri karşısında gerilemiştir. Bunda parlamento içi ilerici güçlerin rolü de yadsınamaz. Bugün de, faşist tırmanışı yalnız geriletmek için değil, daha da öte demokratik bir atılıma geçebilmek, hükümeti yıkabilmek, demokratik seçim hükümeti kurabilmek için de yığınsal eylemler temel savaşım biçimidir. Eylemin genellikle barışçıl biçimde yürüyebilmesi, ve başarısı için parlamento içindeki ilerici güçlerin bu yığınsal eylemlere kesin olarak destek olmaları gerekir.

Böylesine önemli bir işlevi olan yığınsal eylem, herhangi bir gösteri ile karıştırılmamalıdır. Söz konusu edilen, bir örgütün kendi dayandığı yığını bir kararla eyleme yöneltmesi değildir. Söz konusu olan, bütün ülke ölçüsünde, bütün ezilen katmanların hoşnutsuzluğunu bir tek kanala akıtmaktır. Savaşımın bugünkü biçimlerine hazır olan ne kadar güç varsa, tümünü eylem alanına çekmektir. Böyle bir yığınsal eylem kuşkusuz, Lenin'in dediği gibi, ancak nesnel koşulları varsa, eylem birliği sağlanmışsa ve yığınların nabzını elinde tutan parti eylemin tam zamanını başarıyla seçebilirse gerçekleşir.

Günümüzde yığınsal olmanın ölçüleri geçmişle kıyaslanamaz. Artık ne 27 Mayıs'ların öncesindeki gibi tek başına üniversite gençliğinin eylemleri, ne de 15–16 Haziran'ların salt proleter çıkışları günümüzün yığınsallık kavramını tam olarak karşılamıyor. Şimdi yığınsallığın niceliği değişiyor. Bütün ülke ölçüsünde gerçekleşecek eylemler milyonları kucaklıyabiliyor. Yığınsallığın coğrafyası da değişiyor. Şimdi yalnız birkaç büyük il değil, tüm Anadolu eylem alanıdır. Yığınsallığın niteliği de, yani toplumsal ve politik bileşimi de değişiyor. Günümüzün eylemleri başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş ara katmanları kucaklıyor. Politik bakımdan ise, bu eylemlere başta komünistler olmak üzere, sosyalist, sosyal-demokrat, bütün yurtsever demokratik güçler katılıyor.

Bu ise eylemlerin son derece zengin biçimlere bürünmesine (genel grev, zincirleme gösteriler, fabrikaların devrimci yoldan savunulması) ve yine son derece zengin bir politik içerik kazanmasına olanak veriyor.

Bu nitelikleri taşımayan eylemler, günümüzde sonuç alıcı olacak genel, yığınsal eylem düzeyinde sayılamaz. Partinin çağrısı nasıl olursa olsun eylem değil, yığınsal eylemdir.